

TRILOGIA DE LA CASPA (I. LA COMUNITAT DE LA CASPA)

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

La subespècie més resistent, nociva i parasitària que hagi caminat sota el sol (no, no em refereixo als polítics, encara que encaixin amb la descripció) es reinventa a si mateixa diàriament, caient cada vegada un poc més baix, explorant els estrats més profunds de l'humus de la falta de dignitat humana, amb una facilitat que, de vegades, arriba al virtuosisme. És la Comunitat de la Caspa, habitants d'un planeta propi que han esculpit a força de detritus i despulles, i que viuen al marge de les cadenes i el jou de l'escrúpol.

En grups o en parelles, en solitari o en massa, La Comunitat de la Caspa es divideix en diferents capes, en distintes formes de clavar-li caixalada al diner fàcil i/o a la pseudo-fama o al populisme, convertint el seu món, més que en una Terra Mitja, en una Terra Mediocre. Aquest conjunt d'éssers, que han descobert en l'aireig públic de les seves misèries una forma de subsistència, es compon de tota una sort de variants del mateix fons canallesc, l'objecte del qual no és altre que el del propi manteniment, per al qual es veuen obligats a renovar-se o morir, a donar un pas, sempre endavant, en l'enfangada senda de la vulgaritat.

Així, folklòriques que ja no canten, i a les quals no se'ls coneixen altres ocupacions que no siguin les més rocambolesques relacions sentimentals, toreros valents que arrasen -al més "cañí" dels estils- entre les dones, que breguen més toros en els hotels que en els ruedos, i que es fregeixen com carnassa en el mateix candeler-brasa que la resta de la seva família; cantants nostàlgics del seu "playboyisme", als quals els surten amants i fills secrets pertot arreu, actors i actrius juràsics que intenten interpretar l'últim paper de la seva vida i s'interpreten a si mateixos amb pèssim talent, el qual, en el fons, mai van tenir; marits, ex-marits, esposes, exesposes, cangurs, secretàries, xofers, ex de tot menys de la picardia. Jovenets caribenys gerontòfils, concursants de terraris televisius que s'aferrissen en baralles d'arraval, de gossos de presa, vidents de mig pèl -o de cap- capaços de conèixer tan només un futur, el seu de propi, humoristes que arrossequen patètics acudits vells en els programes-alberg de José Luis Moreno; Reines de la Laca, no molt distintes a les dels temps de la Movida Madrilenya, ni en aspecte ni en talent musical, mares de sis dits, Boris Izaguirres que intenten redefinir la paraula glamour perquè encaixi amb la seva manera cabaretera i exhibicionista de sortir de l'armari, vedettes de foscs passats, trists presents i escassos futurs, futbolistes tallats a imatge i semblança del nuvi de Barbie, top-models sospitoses de dur a festes un llistat de tarifes, abduïts pels ovnis, cuñaos, risitas i peïtos, pitonises i mairenas, pozís i pantojas de Pureto Rico...

Tots ells configuren el teixit d'un univers paral·lel que arremet amb i s'immiscueix en el nostre, races diferents, habitants de la Terra Mediocre, components de la Comunitat de la Caspa a la qual, cada dia, s'uneixen nous membres que apareixen per generació espontània, i que passegen els seus rostres petris i antiadherents per la premsa rosa escrita i filmada.

I és en aquests passejos on comença el segon capítol de la Trilogia i acaba el primer.

Continuarà en: Trilogia de la Caspa: Les dues Premses.